

Amsterdams verhaal

De erotische prenten van Aat Veldhoen.

In de zomer van 1965 gaan jonge kunstenaars als Aat Veldhoen, Simon Vinkenoog en Robert Jasper Grootveld met kunst de straat op. Als de berg niet naar Mohammed komt, komt Mohammed wel naar berg.

Aat Veldhoen staat op het Leidseplein met een bakfiets met een stellage, waarop hij zijn tekeningen van naakten, paringen en bevallingen exposeert.

Hij zegt: 'Ik maak van m'n tekeningen 50 afdrucken, die verkoop ik voor 3 gulden per tekening, dat kan iedereen betalen. Wanneer het mee zit, verdien ik 150 gulden per tekening.

Wat denk je? Ik teken niet voor de kat-se-kut!'

Hij is de eerste, hij valt op, hij krijgt volop media-aandacht. De tekeningen gaan als warme broodjes over de toonbank.

Alleen, Aat (Aatje) heeft geen tijd om elke dag met die bakfiets op straat te staan. Hij moet tekenen.

Hij rijdt met zijn schetsboek mee op de ambulances, hij zit in ziekenhuizen bij bevallingen, hij zit bij vrienden, die met hun vriendinnen naar bed gaan...

Na een week laat hij de bakfietsverkoop over aan studenten zoals ik.

Die krijgen dan 50 cent per verkochte tekening.

'Ik heb geen vergunning', zegt hij, 'Als ze je vragen naar een vergunning, zeg je maar dat je aan het verhuizen bent. Dan ga je een eindje verderop staan. Voor een verhuizing heb je geen vergunning nodig!'

Het duurt 3 weken, dan is het nieuwtje eraf.

Er komt nog een opleving van de media-aandacht wanneer ik door de politie wordt opgepakt. Ik moet met twee agenten mee naar het politiebureau in de Warmoesstraat.

Daar leggen ze beslag op de tekeningen. Die worden aangemerkt als pornografie en verkoop van pornografie op straat is verboden.

Wist ik dat niet? Toch is het zo.

De bakfiets mag ik houden. Daar hebben ze op het bureau Warmoesstraat geen plaats voor!

Ik breng de bakfiets terug naar Aatje.

Die kijkt er niet van op. Hij is al weer bezig met een volgende serie paringen.

Hij geeft er mij een van mee.

Die hang ik tussen de affiches op het behang van mijn studentenkamer.

Ik hoor er niemand over. Zelfs mijn vader en moeder zien er niks onoorbaars in. Ze hebben niks met kunst, zeggen ze.